

Kisdaróczi András, Kovács Róbert

Európai miniszterelnökök – ha beszélnek

info@meltanyossag.hu

www.meltanyossag.hu

0630-311-1701

1149 NAGY LAJOS KIRÁLY ÚT 167. II. 23.

“Fake newsnak nem nyilatkozom” - szólt vissza Orbán Viktor az akkor éppen ellenzékieknek számító Hír TV újságírójának, miután ő kérdéseket szeretett volna feltenni neki egy eseményen 2018-ban. A gyakorlat, hogy a miniszterelnök alig vagy soha nem nyilatkozik ellenzéki és független médiumoknak, az Orbán-rendszerben szinte normává vált. Azonban úgy tűnik, Magyar Péter felemelkedésének a hatására 2024 nyár végétől a Fidesz stratégiát váltott, és politikusaik egyre többször válaszolnak a független sajtó kérdéseire. Orbán Viktor a kötcsei piknik alkalmával rendhagyó módon sajtótájékoztatót tartott, és jelezte, hogy többször szeretne találkozni a sajtóval.

Vajon Orbán Viktor interjúadási szokásai összhangban vannak az európai trendekkel? Más országokban is jellemző, hogy a miniszterelnökök, államfők elkerülik a potenciálisan kritikus médiát, majd amikor a politikai érdekük úgy diktálja, újra szóba állnak velük? Egyáltalán, mi motiválhatja a politikusokat a médiához való viszonyuk alakításában?

A kérdések megválaszolására megvizsgáltuk négy európai miniszterelnök interjúadási szokásait. Nagy-Britannia, Németország, Olaszország és Lengyelország került a fókuszba. Célunk az volt, hogy négy olyan ország vezetőjét elemezzük, amelyek markánsan eltérő politikai hagyománnyal és médiarendszerrel rendelkeznek, ugyanakkor népességszámuknak és gazdasági erejüknek köszönhetően jelentős befolyással vannak az európai politikára.

Az elemzésünk Rishi Sunak volt brit miniszterelnök, Olaf Scholz német kancellár, Giorgia Meloni olasz kormányfő és Donald Tusk lengyel miniszterelnök (20 percnél) hosszabb interneten és a televízióban megjelent interjúit vizsgálta 2023. júliusa és 2024. júliusa között. A politikusok interjúadási szokásait az alábbi szempontok alapján értékeltük:

- 1. Milyen gyakran adnak interjúkat hozzájuk kritikusan viszonyuló sajtóorgánumoknak?
- 2. Az újságíró mennyire kérdez alá a politikusnak?
- 3. Milyen céllal ad interjút az adott politikus?

Az eredmények - előrebocsátjuk - érdekes tarkaságot mutatnak. Ketten közülük, Scholz és Meloni viszonylag gyakran vettek részt interjúkban, és több velük kritikus médiához is ellátogattak, a másik páros, Sunak és Tusk nem volt ilyen aktív. Tusk alig adott interjút, Sunak pedig szinte egyáltalán nem nyilatkozott őt nyíltan kritizáló médiumoknak.

Rishi Sunak médiaszereplései 2023-2024-ben

Rishi Sunak brit konzervatív miniszterelnök kilóg az elemzésünkben vizsgált többi szereplő közül, mert az írás elkészültekor már nem tartozik az európai vezető politikusok sorába. Ismeretes, hogy Nagy-Britanniában a miniszterelnök kérésére előrehozott választásokat tartottak idén júliusban, amit az addig ellenzékben lévő Munkáspárt nyert meg óriási többséggel, ezzel véget vetve a konzervatívok 14 éve

tartó kormányzásának. Sunak a vereséget követően másnap lemondott a kormányfői tisztségről.

Sunak 2022 és 2024 között volt az Egyesült Királyság miniszterelnöke, ez idő alatt pedig számos interjú készült vele, amiben megmutatta, hogy képes minden feltett kérdésre felkészülten, előre kiérlelt válaszokkal reagálni. Sunak erősségei közé tartozott, hogy nem félt vitát vállalni az őt nyíltan kritizáló riporterrel, végig megőrizte hidegvérét és igyekezett saját előnyére fordítani a szituációt. Példaként lehet említeni az kormányközelséggel nem vádolható, kereskedelmi szektorhoz tartozó *ITV Newshoz* tartozó *Good Morning Britain* című műsort, amiben a miniszterelnök késhegyre menő vitát folytatott a kérdezővel, meggyőző érvekkel alátámasztva mondanivalóját, egyszersmind elvéve vitapartnerre állításainak érvényességét és életét.

Ugyanakkor meg kell említeni, hogy a fenti példa inkább a kivétel, mintsem a szabály. A *Good Morning Britain* műsoron kívül, Sunak nem látogatott el a baloldali értékeket valló *Channel 4 News*, *Guardian*, *Daily Mirror*, *New Statesman* csatornák egyikéhez sem, nem adott interjút a liberális *Independent* és *Economist* hírportáloknak, de még a konzervatívokhoz közel álló *Financial Times* sem tehetett neki felkérdéseket a hagyományos sajtótájékoztatókon kívül. A konzervatívokkal barátságosabb *Sky News*nak nyilatkozott Sunak, viszont a beszélgetés közel sem volt feszültségmentes, a miniszterelnök a magas élelmiszerárak és a bevándorlás ügyében elfoglalt pozíciója miatt is magyarázkodni kényszerült.

A konzervatívokat támogató *The Sun*nak adott interjúban szintén ezek a kérdések merültek fel, szóba került továbbá a Nemzeti Egészségügyi Szolgálattal kapcsolatos problémák és az orosz-ukrán háború miatt megnövelt védelmi kiadások, melyet az ország haderejére fordítottak. A brit sajtóban legrégebben működő és a többi európai országban is a közszolgálatosság mintapéldájaként emlegetett BBC-nél Sunak legutóbb idén az előrehozott választások előtt járt, ahol az elmúlt két év kormányzati teljesítményét kellett megvédenie.

Összességében az látszik, hogy a brit miniszterelnök „házon belülről” is elég kritikát kap a kormányzását illetően, emiatt pedig nem éri szükségét, hogy vele alapállásból ellenséges sajtóorgánumokkal is szóba álljon, ezen okból kifolyólag a közszolgálati csatornákat is ritkán látogatja. Magyarországról nézve régen nem tapasztalt jelenség, hogy egy politikust a saját oldalához tartozó médium nyíltan kritizál és tesz fel számára kényelmetlen kérdéseket. Ez nem jelenti azt, hogy ne lehetne találni Sunakkal készített interjúk között olyat, amiben ne lenne alákérdés a riporter részéről, de a fősodort egyértelműen nem ez jellemzi. Meg kell említeni, hogy az Egyesült Királyságban a közszolgálati csatorna sohasem rendelődött alá annyira a mindenkori kormánynak, mint Magyarországon, ezért a BBC képes a regnáló kormányfőt releváns témákban kritikus módon felkérdezni, ami a magyar M1-ről vagy a *Kossuth Rádió*ról aligha mondható el 2010 óta.

Olaf Scholz médiaszereplései 2023-2024-ben

Olaf Scholz a német közszolgálati televíziós csatornáknál ugyan nem rendszeres vendég, de ügyel rá, hogy évente ellátogasson vagy az ARD, vagy a ZDF egy-egy műsorába, ahol releváns politikai kérdésekkel és kritikával is szembesítik. Az általunk elemzett interjúk közül az egyik az orosz-ukrán háború kitörése után két hónappal készült, a másik kettő pedig az idei európai parlamenti választások után, tehát szemmel látható, hogy a kancellár kivételesen fontos politikai ügyekben hajlandó hosszabb interjút adni és nyilvánosság előtt kiértékelni az új politikai helyzetet. Mindkét közszolgálati csatorna markáns eléréssel rendelkezik, főleg az idősebb korosztály körében, a hozzájuk tartozó online felületeket pedig a fiatalabb választópolgárok is követik, vagyis a kancellár egyszerre több szavazóréteghez is el tudja juttatni általuk a gondolatait.

A német kormányt kritikával illető médiumok közül Scholz a *Spiegel*nek, a *die Welt*nek és *t-online*-nak is adott hosszú interjút, melyekben mindig releváns, aktuálpolitikai kérdésekre kell választ adnia, azzal tehát nem vádolható, hogy elmenekülne a számára kényelmetlen helyzetek elől. Nem tér ki az őt hátrányosan érintő kérdések elől, mindig felkészülten válaszol rájuk, igyekszik magabiztosságot sugározni. A vele nem szimpatizálók ugyanakkor gyakran a szemére vetik, hogy kommunikációja nem mindig egyértelmű, túlságosan érzelemmentes, valamint hiányolják a kancellárban a karizmatikus vezetés képességét, ami oly sok európai kormányfőt jellemez.

Scholz mindig kimérten nyilatkozik, egy olyan pragmatikus politikus benyomását keltve, aki százszázalékban a hivatásának él és minden egyes felmerülő problémára tud szakértői megoldást. Ebbe a politikusi profilba nehezen illeszthető be olyan témák megjelenítése, mint a magánélet vagy az éppen aktuális társadalmi-kulturális trendekre való reagálás akár csak egy rövid TikTok-videó erejéig.

Scholz a vele szimpatizáló médiumoknak sem nyilatkozik szívesen magánéleti dolgokról. A *Süddeutsche Zeitung*nak és a *Bild*nek adott interjúiban is főleg az éppen aktuális napirendet uraló politikai témák dominálnak, viszont itt a kérdezők hagyják, hogy a kancellár részletesen kifejtse álláspontját egy-egy kérdésben és a német kormányzat teljesítményét sem érik kritikai megjegyzések. Egyetlen interjú idézhető fel Scholtztól, amiben a saját olvasmányélményeiről számol be, ez is hagyományos jellegű hosszú interjú, ami a fentebb említett politikai imázsba beleillik.

Összefoglalva a kancellár interjúadási szokásait, kijelenthető, hogy az összkép bizonyos pontokon egyezik, míg más pontokon eltér attól a mintától, mint ami a brit miniszterelnököt jellemezte. Scholz gyakrabban keresi a lehetőséget, hogy a vele egyet nem értők táborához tartozó médiumoknak is nyilatkozhasson, míg ez Sunak esetében csak nagyon korlátozottan érvényesült. Hozzá kell tenni azonban, hogy Sunak a baráti médiában való szerepléskor is kőkemény kritikával kellett, hogy szembesüljön, míg hasonló helyzetben Scholz terjedelmesen nyilatkozhatott az őt foglalkoztató politikai ügyekről, anélkül,

hogy kéretlen kérdésekkel megakasztották volna, ami így összességében igen kényelmes pozíció. Továbbá, Scholz számára tabunak számít, hogy az olyan szélsőségesnek tekintett vagy az őt állandóan negatív színben feltüntető hírportálokkal, mint a *Junge Welt* vagy a *Tichys Einblick*, szóba álljon, ezzel pedig egyértelműen jelzi, hogy nem kíván az ezen sajtóorgánumokat fogyasztó közönség felé nyitni. A közszolgálati csatornák mind Németországban, mind Nagy-Britanniában még mindig rendelkeznek akkora nimbuszal és eléréssel, hogy a kormányfők szükségét érezzék a legalább évenkénti megszólalásnak, még ha ezen kivételes alkalmak kellemetlen pillanatok is tartogatnak számukra.

Giorgia Meloni médiaszereplései 2023-2024-ben

A négy politikus közül a legtöbb interjút Giorgia Meloni adta, ő ellátogat a vele kritikus médiumokhoz is. Szinte hetente ad legalább egy 20 perces interjút, leginkább a köztelevízióknak (Rai1), amely inkább jobbközép irányba orientálódik (ez az utóbbi években már így volt, de Meloni miniszterelnöksége alatt megfigyelhető egy erősebb jobbratolódás), és a Berlusconi-család által tulajdonolt jobboldali irányultságú lapoknak és médiumoknak (Il Giornal, Mediaset). Ezekben az interjúkban van, hogy alákérdeznek Meloninak, de ennek ellenére döntően szakpolitikáról, statisztikai adatokról szólnak, és sokszor a szembesítés sem marad el.

Általában releváns, aktuális kérdések kerülnek elő, nem feltétlen a kormány által tematizált kérdésekkel. Természetesen az olasz tévés médiahagyományoknak megfelelően és a nézői igényeket kiszolgálva sokszor van az interjúknak egy populáris stílusa, de ez nem megy a tartalom rovására. Meloni mindig nagyon felkészült, karizmatikusan tud beszélni, jó kiállással, és beleáll a nehéz kérdésekbe, nem menekül. Nagyon odafigyel az imidzsére, van külön [YouTube csatornája](#), ahova minden videós interjúja felkerül.

Az ellenzéki médiumokat tekintve, a nagyon erősen ellenzéki médiumoknak (pl. La Repubblica vagy kommunista lapok) egyáltalán nem ad interjút, de a centrista, balközép nagy médiumoknak, akik azért kritikusak vele (La7, Corriere della Sera), igen. Nem olyan gyakran, mint a hozzá politikailag közelebb álló médiumoknak, nem olyan hosszan, de azért elmegy hozzájuk is, különösen ha választási időszak van, vagy ha van egy nagyobb politikai botrány. De ha valamilyen kisebb horderejű aktuális ügyre kell reagálni, akkor inkább a hozzá közel álló médiumokat választja.

Meglepő lehet ez az eredmény azoknak, akik az ellenzék részéről gyakran fasisztának bélyegzett olasz miniszterelnöktől autoriterebb stílusú médiaszereplésekre számítottak. Giorgia Meloni a 2010-es években hatalmon lévő miniszterelnökökhöz viszonyítva is több interjút ad, rajta kívül még a 2014 és 2016 között hatalmon lévő centrista Matteo Renzi volt aktív a médiában,

aki Olaszország legfiatalabb miniszterelnöke volt idáig, de Olaszországban nem volt jellemző, hogy a miniszterelnökök gyakran nyilatkoztak volna a sajtónak, különösen velük kritikusnak. Meloni ezt a hagyományt próbálja megtörni energikus stílusával.

Meloni politikai stílusának fontos része a gyakori médiamegjelenések. Olaszország első női miniszterelnökeként sikerült létrehoznia egy csupán jobboldali pártokból álló koalíciót, így az előző évek sokszínű nagykoalícióihoz képest stabilabb hazai háttérrel tudhat maga mögött. Valamint a valóban szélsőjobboldalipártból érkező Meloni a vártak ellenére inkább a centrum felé orientálódott. Ezek lehetővé teszik számára, hogy az európai politikában is meghatározó szerepet töltsön be, saját koalíciója is van az Európai Parlamentben. Európai aspirációit segítette Angela Merkel visszavonulása és Emmanuel Macron gyengülése, így megnyílt a tér egy több vezetőből álló Európa felé, ahol Meloni tevékenyen részt szeretne vállalni. Ehhez szüksége van egy stabil háttérre, és arra, hogy fel tudja mutatni, hogy Olaszország mögötte van. Úgy tűnik, hogy otthon sikerült megtörnie azt a második világháború óta szinte folyamatosan tartó hagyományt, hogy a miniszterelnökök pár évente váltják egymást. Az önmagáról sugárzott kép pontosan az, amire az olaszok vártak: egy energetikus, karizmatikus, hozzáértő politikus, aki stabilan irányítja a gazdaságot, és a kormányt, valamint az Unióban is fontos szereplő. Meloninak szüksége van széles társadalmi támogatottságra, ezért érdeke hogy gyakran megjelenjen, és népszerűsítse politikáját, nemcsak a hozzá közel álló médiumokban.

Amíg nincsen gazdasági visszaesés, amíg nincsenek komoly politikai botrányok, addig Meloni személyisége jól ki tud bontakozni ellenzéki médiumokban is.

Donald Tusk médiaszereplései 2023-2024-ben

Donald Tusk csupán 2023 december 13-án tette le miniszterelnöki esküjét, ezért az elemzés által vizsgált időszakban ő nem volt végig miniszterelnök, és más helyzetből indult, mint a már hosszabb ideje kormányon lévő politikusok. Többek között ezért lehet az, hogy csupán három hosszabb interjút adott a beiktatásától a nyár kezdetéig, azonban rendszeresen tartott sajtótájékoztatókat. Mind a három interjúban olyan liberális, centrista és jobbközép médiumoknak nyilatkozott, amelyek szimpatizálnak vele, ezért az interjúk baráti hangvételűek voltak, de mindegyik követte a szakmai normákat újságírói szempontból.

A lengyel helyzet többek között azért is más, mint a másik három országban, mivel 2015-től a Jog és Igazságosság megpróbált Orbán Viktor mintájára kiépíteni egy illiberális államot. Hatalomra kerülve átpolitizálta az állami TVP-t és a Radio Polskat, melyek országos lefedettséggel és regionális állomásokkal is rendelkeznek. Szintén a Fideszéhez hasonló stratégiát valósított meg a PiS, amikor a „repolonizáció” nevében célul tűzte ki,

hogyan a média jelentős részben lengyel kézbe kerüljön vissza, a külföldi tőke pedig ezzel egy időben kiszoruljon. Ez végül csak részben sikerült: a vidéki médiumok felvásárlása egy PiS-es polgármesteren keresztül végbement, azonban a kormányzattól független televízió törvényi úton való ellehetetlenítése részben amerikai nyomásra, részben a köztársasági elnök vétója miatt [meghiúsult](#). A média és a közéleti diskurzus emiatt mélyen polarizálódott, a rendszerváltást követő időszak politikailag megosztott és befolyásolt médiateréhez képest is. Nem véletlen, hogy miután kormányra került a Tusk által vezetett koalíció, az egyik első lépése az új kormánynak a közszolgálati televízió és rádió vezetőjének a menesztése volt. Ez a nem csupán szimbolikus lépés egyből politikai botrányhoz vezetett, hiszen az immár ellenzékbe került Jog és Igazságosság kritizálta a kormányt, amellett érvelve, hogy megpróbálja kisajátítani a médiát. A lengyel közmédia egyébként a kormányváltás óta sokkal közelebb került a politikai semlegességhez, mint előtte, tehát a PiS kritikája nem tekinthető helytállónak. A polarizált médiatér és lengyel valóság biztosan hozzájárul ahhoz, hogy Tusk úgy gondolja, nincs értelme elmenni egy ellenzéki médiumhoz, mivel azzal nem nyerne semmilyen politikai tőkét, de még a nemzetett sem tudná jobban összekovácsolni, hiszen akkora az érzelmi megosztottság.

Tusknak a kormányváltást követően számtalan feladattal kellett szembenéznie. A befagyasztott európai uniós források megszerzése miatt azonnal eredményeket kellett felmutatnia az új kormánynak a liberális demokratikus rendszer visszaépítését illetően,

konzolidálnia kellett az otthoni helyzetet, és külpolitikailag szembe kellett néznie az ukrajnai háború okozta geopolitikai válsággal, továbbá a Tusk-kormány is szeretné Lengyelország európai tekintélyét és befolyását növelni az átalakuló uniós hatalmi struktúrákban. Azt is érdemes megemlíteni, hogy Tusk egy többpárti sokszínű koalíciót vezet, amely mindig egy nagyobb bizonytalansági faktorra jár, és az egyeztetések sokkal több energiát igényelnek a miniszterelnöktől, mint egy egyszínű koalíció vagy egypárti kormányzás esetén.

A lengyel kormányfő sokkal kevésbé karizmatikus, energikus, mint például Meloni. Sokkal magabiztosabb sajtótájékoztatókon és háttéregyeztetéseken, ehhez tapasztalatot minden bizonnyal az előző miniszterelnöki és európai uniós pozícióiból szerez. Tehát az ő esetében világosan látszik, hogy az interjúadási hajlam a politikusoknál mennyire személyiségfüggő. Annak ellenére, hogy a közmédia a kormányváltás óta a független tájékoztatás elveihez tért vissza, és annak ellenére, hogy az ország legfontosabb televízióadói is a politikai függetlenségre törekednek, Tusk nem használja ki az interjúadási lehetőségeket.

Konklúzió

Összegezve, négy meghatározó, de eltérő politikai hagyományokkal rendelkező európai ország kormányfőinek a médiaszerepléseit vizsgálva feltűnik, hogy markáns különbségek vannak a politikusok interjúadási szokásai között.

Ahogy a bevezetőben leírtuk a különböző politikusok interjúinak összehasonlításához az alábbi szempontoknak használtuk:

- 1. Milyen gyakran adnak interjúkat hozzájuk kritikusan viszonyuló sajtóorgánumoknak?
- 2. Az újságíró mennyire kérdez alá a politikusnak?
- 3. Milyen céllal ad interjút az adott politikus?

Scholz kancellársága során legalább három havonta biztosít lehetőséget, hogy kérdezhessenek tőle a nem hozzá közelálló médiumok képviselői is, ilyen téren tehát sokkal jobban teljesített mint Sunak. A második kritérium terén sem Scholznak, sem Sunaknak nincs könnyű dolga, mert a riporterek, még ha adott esetben szimpatizálnak is velük, mindig igyekeznek tárgyilagosak maradni, és nem azonosulnak teljes egészében interjúalányaik álláspontjával. Scholz tudatosan kerüli, hogy politikán kívül más témákban is megnyilatkozzon, ezáltal elválasztva egymástól a közzszereplői feladatokat és a privátszférát. A harmadik szempontot vizsgálva megállapítható, Scholz kevésbé zárkózik el attól, hogy a saját értékvilágától eltérő médiumokkal is szóba álljon, ez pedig a német pártrendszer tagoltságával, és a Scholz mögött álló koalíció alacsony népszerűségével magyarázható, vagyis a kancellár nem engedheti meg magának, hogy kizárólag saját szavazótáborához szóljon.

Sunak, két éves miniszterelnöksége alatt, nem látogatott el az ellentáborhoz tartozó nagy sajtóorgánumok egyikéhez sem,

csupán a *BBC* műsorába, viszont a brit médiarendszer jelenlegi állapotában lehetősége van egy vele azonos oldalon álló médiumnak hozzá kritikusán viszonyulni és adott esetben elszámoltatni is. Sunak szívesen avatta be a nyilvánosságot a magánéletébe, több interjú is készült vele, amiben a miniszterelnök zenei ízlése, családja, és egyéb kulturális kérdések is szóba kerültek. Ezek rendszerint olyan közéleti beszélgetős műsorok, ahol a miniszterelnök celebritásként jelent meg, nem pedig politikusi formában, tehát a kérdések óhatatlanul is személyesebbek lesznek, mint egy politikai természetű interjút esetén. Mivel Sunak nem mutatott nagy hajlandóságot az őt kritizáló médiumok felkeresésében, az ő médiaszerepléseit elsősorban a saját tábor megszólítása és a nekik való megfelelési kényszer motiválta.

Giorgia Meloni legalább hetente ad egy hosszabb (50 perces) interjút hozzá közel álló csatornákon, a vele kritikus médiumokat ritkábban látogatja, kampányidőszakban és nagyobb politikai botrányok esetén többször. A hozzá közel álló médiumoknál kedélyes stílusban kérdezik, előfordul, hogy alákérdeznek az újságírók, de releváns témákról van szó, és gyakoriak a kritikus kérdések is. Az ellenzéki médiumokban pedig keményen felkérdezik. Meloni valószínűleg azért vesz részt ilyen sok interjún, mivel a karizmatikus, naprakész, erős politikus-imidzsét így tudja kihasználni, a mögötte álló jobboldali koalíció stabil politikai hátteret nyújt számára ehhez és az európai politikából adódóan is célja, hogy fel tudja mutatni, hogy Olaszország mögötte áll.

Donald Tusk a vizsgált időszakban csupán háromszor adott nagyinterjút, akkor is csak független, vele nem ellenséges médiumoknak, ahol a hangvétel formális, szakmai volt. Egy illiberális rendszerépítési próbálkozás után egy szélsőségesen polarizált médiateret örökölt, ahol politikailag nem sok előny származna számára, ha interjút adna a kritikusainak, és az ő politikai stílusa inkább a háttéregyeztetésekre, alkukra épül, semmint a nyilvános interjúhelyzetekre. Azt a három interjút is feltehetőleg azért vállalta el, hogy mint új miniszterelnök megismertesse a politikai terveit a széles lengyel és nemzetközi nyilvánossággal.

Miben térnek el Orbán Viktor interjúadási szokásai a vizsgált politikusokétól, és mi magyarázza az eltéréseket? A magyar miniszterelnök köztudottan nem ad interjút ellenzéki és független médiumoknak, csupán a kormányzati befolyás alatt álló közmédiának, illetve a kormányzati támogatásban részesülő, erősen elfogult médiumoknak (pl. Mandiner). Az itt adott interjúkban aktuális vagy a kormány által tematizált kérdésekről faggatják a miniszterelnököt, az esetek többségében alákérdező jelleggel. Orbán törekszik arra, hogy a hosszú kormányzati tapasztalattal rendelkező, biztos kezű, a válságmenedzselésben jártas, stabilitást fenntartó vezető képe rajzolódjon ki a nézők elméjében, tehát tudatosan építi fel a médiaszerepléseit. Ilyen tekintetben hasonlít Meloni politikai önképépítéséhez.

Orbán médiaszereplési szokásai 2010-es második hatalomrakerülését biztosító kétharmados többségnek tudhatóak be, amely nem kényszeríti rá arra, hogy megszólítson másik politikai oldalakat is. Orbán, ahogyan például Tusk, a rendszerváltás óta kialakuló, a média politikai birtoklásáért folyó küzdelemben kapcsolódott be, és ennek a médiaháborúnak az örökségét folytatja a kétharmados többség által biztosított eszközökkel. Ennek a harcnak az ideológiai legitimációját, az amerikai konzervatív körök diskurzusából ismert, "liberális médiafőlény" megtörésére irányuló lépések adják.

Azonban vannak arra utaló jelek, hogy a status quo, amelyben Orbán csak a saját szekértáborához tartozó médiumoknak ad interjút, meg fog változni. Ez a Tisza párt felemelkedése miatt következhet be, mely a mérések szerint beérte Fidesznek, így hajtva a magyar miniszterelnököt arra, hogy a jövőben esetleg más médiumoknak is megnyíljon. Azonban eddig a komolyabb interjúadás független vagy ellenzéki médiumoknál még várat magára.